

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/86/2022
Identifikačné číslo spisu:	8714213757
Dátum vydania rozhodnutia:	30.11.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:8714213757.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne D. B., bývajúcej v U., Ž. XXXX/XX, zastúpenej spoločnosťou Beňo & Partners advokátska kancelária s.r.o., so sídlom v Poprade, Námestie svätého Egídia 40/93, proti žalovaným 1/ AUTOCENTRUM AAA AUTO a.s., so sídlom v Bratislave, Panónska cesta 39, zastúpenej JUDr. Emíliou Kosibovou, advokátkou, so sídlom v Bratislave, Hraničná 13, 2/ COFIDIS, Parc de la Haute Borne, avenue Halley 61, Villeneuve-d'Ascq CEDEX 598 66, Francúzska republika, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom COFIDIS SA, pobočka zahraničnej banky, Einsteinova ulica 11/3677, Bratislava, zastúpenej URBÁNI & Partners s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Skuteckého 17, o zaplatenie 3.909,05 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 56C/763/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 16Co/34/2020 z 29. júna 2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalované 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej aj „súd prvej inštancie“ resp. „okresný súd“) rozsudkom č.k. 56C/763/2015-325 z 11. októbra 2019 zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala voči žalovaným 1/ a 2/ spolu zaplatenie sumy vo výške 3.909,05 eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia (predstavujúceho zaplatené úroky v sume 792,05 eur) a ďalej titulom náhrady škody (tvoriacej náklady na odtiahnutie vozidla v sume 2.075,- eur) a napokon zaplatenia sumy vo výške 1.042,- eur titulom odstúpenia od kúpnej zmluvy (výrok I.); žalovaným 1/ a 2/ (ďalej aj „žalovaní“) úspešným v spore (§ 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku ďalej len „CSP“) priznal voči žalobkyni plnú náhradu trov konania o výške ktorých rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (výrok II.). V odôvodnení svojho rozhodnutia po skutkovej stránke uviedol, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobkyňa uzatvorila 1. decembra s pôvodne žalovanou 1/ AUTOCENTRUM AAA AUTO a.s. kúpnu zmluvu, na základe ktorej sa predávajúca zaviazala previesť na ňu vlastnícke právo k motorovému vozidlu Renault Megane, EVČ: E. (ďalej len „motorové vozidlo“) a žalobkyňa sa zaviazala zaplatiť kúpnu cenu vo výške 4.674,- eur. Časť kúpnej ceny vo výške 1.042,-

eur zaplatila v hotovosti pri podpise zmluvy a časť vo výške 3.632,- eur mala byť zaplatená z úveru poskytnutého žalovanou 2/. Za tým účelom dňa 1. decembra 2011 žalobkyňa uzavrela ako dlžník s pôvodne žalovanou 2/ BANCO MAIS, S.A., zmluvu o úvere za účelom kúpy tohto vozidla. Predmetnú zmluvu súd prvej inštancie vyhodnotil ako zmluvu spotrebiteľskú, ktorá súvisí s kúpnu zmluvou, je viazaná úverovou zmluvou, ktorá slúži výhradne na financovanie zmluvy o dodaní konkrétneho motorového vozidla. V spore žalobkyňa tvrdila, že v dôsledku ňou uvádzaných väd na zakúpenom motorovom vozidle (vynechávali svetlá na ukazovanie smeru jazdy, prestali fungovať svetlá, zlomená nápravnica na strane vodiča a ďalšie) nerealizovala prepis vozidla na svoje meno a od uzavretej kúpnej zmluvy odstúpila listom z 7. októbra 2012, ktorý zaslala žalovanej 1/. Po oboznámení sa s predmetným dôkazom okresný súd dospel k záveru, že žalobkyňa v skutočnosti žiadala od žalovanej 1/ výmenu vozidla alebo zrušenie kúpnej zmluvy. Jej skutočnou vôľou nebolo odstúpiť od zmluvy, keďže v prvom rade žiadala výmenu vozidla. Z dôvodu nedostatočnej vôle žalobkyne odstúpiť od kúpnej zmluvy právny úkon smerujúci k žalovanej 1/ považoval súd prvej inštancie za neplatný, pretože vôľa žalobkyne nesledovala právny účinok odstúpenia - zrušenia, ale k žiadosti o výmenu motorového vozidla. S ohľadom na obranu žalovaných sa okresný súd ďalej zaoberal aj vznesenou námietkou premĺčania podľa § 107 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“). Vychádzal z toho, že pre právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré si v spore uplatnila žalobkyňa zákon určuje objektívnu premĺčaciu dobu 3 roky a subjektívnu premĺčaciu dobu 2 roky. Pre začiatok behu subjektívnej premĺčacej doby je potrebné, aby boli kumulatívne splnené dve podmienky a to čas, kedy sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, druhou podmienkou je, že oprávnený má vedomosť, ktorý subjekt sa na jeho úkor obohatil. V danom prípade mal súd prvej inštancie za to, že už v čase podávania žalobkyňou označenej reklamácie dňa 07. októbra 2012 mala vedomosť o tom, kto a kedy sa na jeho úkor obohatil. Právo na odstúpenie je v režime práv, ktoré podliehajú premĺčaniu, teda odstúpenie musí byť realizované v príslušnej premĺčacej dobe. Subjektívna lehota začala podľa okresného súdu plynúť žalobkyňi dňom doručenia jej odstúpenia, nie ako sa domnievala až odo dňa rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11. júla 2018, ktoré jej bolo doručené dňa 17. augusta 2018. Subjektívna lehota teda uplynula najskeôr dňa 7. októbra 2014, pričom žalobkyňa podala žalobu 5. decembra 2014. Ak aj žalobkyňa argumentovala tým, že je dôvod pre aplikáciu § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka, s uvedeným sa prvoinštančný súd nestotožnil, majúci za to, že podmienkou pre uplatnenie tohto ustanovenia je, že účastníci neplatnej alebo zrušenej zmluvy si musia vrátiť všetko čo podľa nej dostali. Žalobkyňa ale vrátila žalovanej 1/ motorové vozidlo v rozobranom stave. Bola ho povinná vrátiť v stave ako ho prevzala s prihliadnutím na bežné opotrebenie. Žalobkyňa si teda nesplnila povinnosť vrátiť všetko, čo si strany v kúpnej zmluve dohodli a plnili. Pri rozhodovaní nebolo bez významu aj to, že vada na motorovom vozidle sa vyskytla až po roku a po od jeho prevzatia, teda po uplynutí záručnej doby, ktorú si strany v zmluve dohodli. Navyše žalobkyňa bola povinná vytknúť vadu bez zbytočného odkladu. Z jej tvrdení vyplynulo, že vada sa vyskytla v máji 2012 a list, ktorým žiadala výmenu alternatívne zrušenie kúpnej zmluvy, vykonala až ku dňu 7. októbra 2012. Z uvedeného vyplýva, že jej zanikol nárok zo zodpovednosti za vady. Napokon okresný súd pri svojom rozhodovaní zohľadnil aj to, že žalovaná 1/ si nechala vady posúdiť znalcom, ktorý uviedol, že reklamované vady na motorovom vozidle neboli v čase kúpy žalobkyňou a ide o vady z opotrebenia a predchádzajúceho používania, za ktoré žalovaná 1/ ako predávajúca nezodpovedá. Bez významu nebolo ani konanie žalobkyne, že si nechala vady, ktoré na vozidle vznikli počas jej užívania odstraňovať sama v externých servisoch a nie u žalovanej 1/. Na uvedenom skutkovom a právnom základe súd prvej inštancie v zmysle Čl. 8, Čl. 9 Základných princípov CSP, § 15 ods. 3, ods. 5 zákona č. 129/2010 Z.z., § 34, § 100, § 107 ods. 1, § 420 ods. 1, § 451 ods. 1, ods. 2, § 504, § 619 ods. 1, § 620 ods. 1 Občianskeho zákonníka žalobu zamietol. Podľa § 262 ods. 1 CSP priznal žalovaným 1/ a 2/ vo vzťahu k žalobkyňi plnú náhradu trov konania, o ktorých rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti predmetného rozsudku.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 29. júna 2021 sp. zn. 16Co/34/2020 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Žalovaným 1/ a 2/ priznal proti žalobkyňi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že žalobkyňa podané námietky v odvolaní formulovala vyjadrením nesúhlasu s právnym posúdením námietky premĺčania súdom prvej inštancie avšak žiadnym spôsobom argumentačne nereagovala na skutkové a právne závery okresného súdu o neplatnosti právneho úkonu -

odstúpenia od zmluvy listom zo 07. októbra 2012, od ktorého odvodzovala svoje peňažné nároky voči žalovaným 1/ a 2/. Odvolací súd zdôraznil, že podľa § 380 CSP je viazaný dôvod odvolania, nie len v zmysle ich paragrafového vymedzenia ale aj konkrétneho skutkového vymedzenia, keď pri viazanosti dôvodmi odvolania neprichádza do úvahy vyhľadávanie konkrétnej skutočnosti v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie a jeho postupe, ktoré by bolo možné prípadne podriaďiť pod niektorý zo zákonných dôvodov odvolania, pretože je neprípustné, aby odvolací súd sám vyhľadával konkrétne vady rozhodnutia alebo postupu súdu prvej inštancie v neprospech strany, ktorá odvolanie nepodala a v prospech ktorej napadnuté rozhodnutie vyznelo; z uvedeného potom vyplýva požiadavka aj na kvalitatívne vymedzenie odvolacieho dôvodu z hľadiska skutkovej a právnej argumentácie nachádzajúca v podkladoch zodpovednosti strany za to, že v konaní bude účinne uplatňovať svoje procesné práva aj v odvolacom konaní. Je notoriou, že k zodpovednému uplatňovaniu vlastných procesných práv patrí tiež požiadavka, aby strana sporu mala jasno v dôvodoch svojej nespokojnosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie. V dôsledku uvedeného odvolací súd konštatoval, že odvolacia argumentácia žalobkyne spochybňujúca právne závery súdu prvej inštancie o premlčaní nárokov, ktoré si uplatnila titulom odstúpenia od zmluvy listom zo 7. októbra 2012 sama osebe nebola spôsobilá ovplyvniť výrokovú správnosť napadnutého rozsudku. Ak totiž súd prvej inštancie dospel k záveru, ktorý žalobkyňa v podanom odvolaní nespochybnila, že odstúpenie od zmluvy, ktoré vykonala listom zo 7. októbra 2012 je neplatným právnym úkonom potom správne poznamenala žalovaná 1/, že nenastali právne účinky odstúpenia od zmluvy (zmluva nezanikla zrušením); nemohla preto začať plynúť žiadna objektívna ani subjektívna premlčacia doba v zmysle § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka na strane žalovaných 1/ a 2/ potom nemohlo vzniknúť ani záväzok vyplývajúci zo zrušenej zmluvy, ktorý by podliehal premlčaniu. Na uvedenom základe neboli žalobkyňou uvádzané tvrdenia v odvolaní ďalej spôsobilé zmeniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie; odvolací súd preto rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovaným 1/ a 2/ priznal proti žalobkyni plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mali vo veci plný úspech.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“), prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 420 ods. 1 písm. f/ CSP, nakoľko odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobkyňa namietala nezrozumiteľnosť, resp. zmätoknosť oboch rozhodnutí súdov nižších inštancií. Nesúhlasila so záverom odvolacieho súdu, že súd prvej inštancie posúdil odstúpenie zo zmluvy ako neplatné, pretože súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu premlčania nároku na vrátenie plnenia z dôvodu odstúpenia. Z tohto dôvodu sa žalobkyňa v odvolaní venovala výlučne premlčaniu, čo jej odvolací súd vyčítal. Žalobkyňa namietla záver súdu, že jej námietka voči premlčaniu nemohla ovplyvniť správnosť napadnutého rozhodnutia, pretože súd prvej inštancie tvrdil, že ňou uplatnený nárok je premlčaný a žiadny iný dôvod, pre ktorý zamietol žalobu neuvádza. Žalobkyňa označila závery odvolacieho súdu za nezrozumiteľné, pretože buď bolo odstúpenie platné a potom má význam riešiť premlčanie nárokov z neho plynúcich, alebo bolo neplatné a potom žiadne premlčanie neprichádza do úvahy, nakoľko nevznikol samotný nárok na vrátenie plnení. Mala za to, že oba tieto právne závery nemôžu existovať popri sebe. Z uvedených dôvodov dovolací súd žiadala, aby napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4.1. Žalovaná 1/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že nie je daný dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP, nakoľko obe rozhodnutia súdov nižších inštancií sú vecne a právne správne a tiež aj riadne, zrozumiteľne zdôvodnené. Výslovila názor, že procesný postup podaním dovolania nerieši situáciu žalobkyne spôsobom, ktorý by jej mal doviesť priaznivý výsledok; ak by aj nárok žalobkyne bol premlčaný, nič to nemení na skutočnosti, že nebola preukázaná jej vôľa odstúpiť od kúpnej zmluvy a odstúpenie je neplatné.

4.2. Žalovaná 2/ vo vyjadrení k dovolaniu žiadala dovolací súd, aby v súlade s ustanovením § 448 CSP dovolanie ako nedôvodné v celom rozsahu zamietol a žalovanej 2/ priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu označila za

správne, vychádzajúce z náležitého a správneho posúdenia skutkového a právneho stavu. Postup, ktorý rozhodnutiu predchádzal netrpí podľa žalovanej 2/ žiadnou vadou spôsobujúcou nezákonnosť a nesprávnosť tohto rozhodnutia.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

6. V danom prípade dovolateľka prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 ods. 1 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

8. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

9. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľky, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

10. Dovolateľka, ktorá podala dovolanie v zmysle § 420 písm. f/ CSP proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu namietala, že rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu tvoria nezrozumiteľný celok, keďže súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu premlčania nároku na vrátenie plnenia plynúceho z odstúpenia od zmluvy a dovolací súd tvrdil, že z dôvodu neplatnosti odstúpenia od zmluvy. Mala za to, že z dôvodu zmätočnosti oboch rozhodnutí došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces.

11. K uvedenému/uplatnenému dôvodu prípustnosti dovolania (§ 420 písm. f/ CSP) treba uviesť, že

ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

12. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva účastníka konania na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

13. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety zjednocujúceho stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov. O taký prípad ide napríklad vtedy, keď dovolaním napadnuté rozhodnutie neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri *Sutyazhnik proti Rusku*, rozsudok z roku 2009), prípadne keď odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má také nedostatky, že svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi dôsledkami predstavuje exces, ktorý možno charakterizovať ako „justičný omyl“ v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. *Ryabykh proti Rusku*, rozsudok z roku 2003).

14. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nezrozumiteľné, zmätočné. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštancného súdu, nemožno považovať za neodôvodnený. V prejednávanej veci sa odvolací súd v odôvodnení svojho (dovolaním napadnutého) rozhodnutia v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie pokiaľ išlo o skutkové zistenia a vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností. Žalobkyňa sa podanou žalobou voči žalovaným domáhala vrátenia kúpnej ceny, vydania bezdôvodného obohatenia a náhrady škody, ktoré odvodzovala od odstúpenia od kúpnej zmluvy. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že právny úkon žalobkyne - list zo 7. októbra 2012, ktorý zaslala žalovanej 1/ a ktorým žiadala o výmenu vozidla alebo zrušenie kúpnej zmluvy, posúdil tak, že skutočnou vôľou žalobkyne nebolo odstúpiť od zmluvy, ale v prvom rade žiadala výmenu vozidla (viď č.l. 9 a nasl. spisu). Nárok na vrátenie kúpnej ceny uplatnený žalobkyňou voči žalovanej 1/ posúdil preto ako nedôvodný, nakoľko konštatoval neplatnosť odstúpenia od zmluvy. V súvislosti s nárokom žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanej 2/ súd prvej inštancie po posúdení vznesenej námietky premĺčania dospel k záveru o premĺčaní nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na odvoláciu argumentáciu žalobkyne, týkajúcu sa výlučne právneho posúdenia námietky premĺčania súdom prvej inštancie, odvolací súd konštatoval správnosť výroku okresného súdu o zamietnutí žaloby, pretože žalobkyňa žiadnym spôsobom nespochybnila záver súdu prvej inštancie o neplatnosti odstúpenia od zmluvy, ktoré mala vykonať listom zo 7. októbra 2012 (viď bod 24. napadnutého rozhodnutia). Dodal (v bode 26. rozhodnutia), že v danom prípade nenastali právne účinky odstúpenia od zmluvy (zmluva nezanikla zrušením); nemohla preto začať plynúť žiadna objektívna ani subjektívna premĺčacia doba v zmysle § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka a na strane žalovaných potom nemohol vzniknúť ani žiaden záväzok vyplývajúci zo zrušenej zmluvy, ktorý by podliehal premĺčaniu. Takéto odôvodnenie zisteného skutkového stavu a závery z neho vyplývajúce dovolací súd považuje za dostatočne objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia. V súvislosti s námietkou dovolateľky týkajúcej sa odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštancie) vo vzťahu k tvrdenej nedostatočnej reakcii na ňou uvádzanú odvoláciu argumentáciu, najvyšší súd uvádza, že so všetkými odvolacími námietkami sa odvolací súd riadne vysporiadal, a to v bodoch 23. až 26. svojho rozhodnutia, ktoré ako je uvedené vyššie, tvorí s rozhodnutím odvolacieho súdu jednotu. Dovolaťka

nemá pravdu v tom, že súd prvej inštancie zamietol žalobu „výlučne“ pre premlčanie nároku na vrátenie plnenia z dôvodu odstúpenia od zmluvy. V dôvodoch svojho rozhodnutia jasne uviedol, že „v prvom rade“ považoval odstúpenie od zmluvy za neplatné, keďže vôľa žalobkyne nesledovala právny účinok odstúpenia - zrušenia zmluvy, ale smerovala k žiadosti o výmenu motorového vozidla (viď bod 47. a 48. rozsudku okresného súdu). Predovšetkým s predmetným skutkovým a právnym posúdením veci sa odvolací súd stotožnil; inak povedané preto považoval rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku za vecne správny. Za daného stavu a vychádzajúc z argumentácie žalobkyne v jej odvolaní, ktorého rozsahom a dôvodmi bol viazaný (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), nereagujúcej na skutkové a právne závery súdu prvej inštancie o neplatnosti právneho úkonu - odstúpenia od zmluvy, odvolací súd mohol už len konštatovať (bod 26.), že v danom prípade nemohla začať plynúť žiadna objektívna ani subjektívna premlčacia doba v zmysle § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Na takomto odôvodnení napadnutého rozhodnutia dovolací súd na rozdiel od dovolateľky nevidí nič zmätočného resp. nezrozumiteľného, práve naopak, odvolací súd dostatočne jasným a výstižným spôsobom zdôvodnil svoje rozhodnutie.

15. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplyva nepresvedčivosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne a náležite neodôvodnil, a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvoláciu argumentáciu dovolateľky. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

16. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP).

17. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne, ktorým namietala vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

18. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.